

Pro celou rodinu!

Prosinec 06, vydání 8.

Vestigo

www.rover.webz.cz

Úvodník

Tak se sešel rok s rokem a opět jsou tu Vánoce. Na úvodní stránku jsem jako již tradičně vybral jeden s kýčovitých obrázků. V úvodu se sluší chválit. Výzvu z minulého čísla vyslechlo spousta nových redaktorů. Tímto jim velice děkuji. I díky nim se může toto číslo chlubit velmi kvalitním obsahem s rozšířeným rozsahem. J

Zvláště zajímavým se zdá být příspěvek od neznámé skupiny anonymních autorů. Kdo bude reagovat na jejich výzvu? Dále přinášíme opět rozhovor, tentokrát se Želvou. Za zmínku stojí i ostatní články, které si jistě přečtete.

Od února plánuje Vestigo registraci. Více se dozvíš na zadní stránce! Nebudu se dále rozepisovat a přeji příjemné počtení a hezké svátky. To se většinou přeje, ne?

Sid

Za dveřmi...

Skautská mše

V pátek 22.12. v 18 hod proběhne Řečkovickém kostele skautská mše s betlémským světlem. Účast roverstva vítána.

Silvestr

Od 27.12. do 1.1. bude Silvestr Vestigo v Rychlebkách v chaloupce (přihlášení již info dostávají). Sraz ve středu 27.12. v 7:00 na hlavním nádraží v Brně.

Připrav si prográmek pokud možno méně tradiční do místnosti, či i ven nejméně pro 5 lidí na cca 1-1,5 hod.

Tematický večer

12.1.2007 v 19 hod bude tematický večer s debatou, pouštěním videa na téma Brněnský rovering s prozatím tajným hostem.

Běžky Vestigo

V sobotu 3.2.2007 pojedeme na běžky na vysočinu. Původně se mělo jet na víkend. Nicméně se nepodařilo sehnat vhodný objekt. Kdyby se situace změnila, zavčas se to dozvíš!

Obrok 2007

ObRok 2007 proběhne ve dnech 4. – 8. května. Čeká vás téměř pět dnů plných zajímavých setkání, nových přátel, gejzír inspirace a nápadů a programy, které jinde nezažijete! Diskuse, workshopy, prezentace vašich kmenů a jejich originálních aktivit, velká hra, koncerty, pomoc okolí, možnost posedět a popovídat s přáteli v krčmě, obrovská inspirace pro vaši roverskou činnost, příležitost navázat spolupráci s rovery a rangers z celé republiky.

Kdo by chtěl jet, necht' pošle mail na rovermail@centrum.cz, nebo se zapíše na nástěnku. Uzávěrka přihlášek bude 14.1.2007. Doporučuji opravdu úplně všem - určitě i mladším. Pojedeme tam samosebou společně.

Chem

Editorial

Vestigo, časopis roverek a roverů 16. střediska Brno.

Šéfredaktor, grafika, tisk:
Sid

Redakce:
Chem, Alča, Unkas, Kiwin a další

Vyšlo v nákladu 40 výtisků.

Poznámka: příspěvky neprošly jazykovou ani jinou korekturou :)

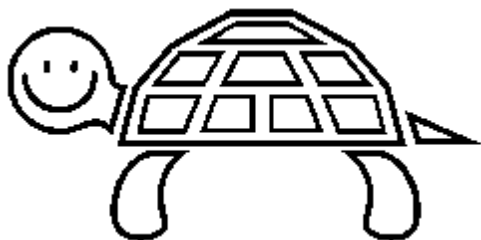
Podpora časopisu: <http://sid.nazory.cz/dokumenty.html>

Zvláštní poděkování patří Padovi, díky němuž toto číslo mohlo vyjít.

© Vestigo All rights reserved

Rozhovor

Rozhovor se Želvou

Text: Chem, Foto: ilustrační foto

Šel jsem tak po ulici někde v Černých polích a přemítal nad nesmrtelností chrousta. Když tu... Co to? Zjistil jsem, že do časopisu Vestigo ještě nemám udělaný rozhovor. Tak se rázem moje myšlenky ocitly úplně jinde. Začal jsem přemýšlet nad tím s kým udělám rozhovor. A bylo mi jasné, že před vánoci, kdy se časopis dostane do ruky skoro každému ze střediska, musí to být rozhovor s někým pro toto středisko významným. Nemusel jsem vůbec přemýšlet dlouho – skoro okamžitě jsem si vzpomněl na někoho, kdo byl nejdůležitějším článkem střediska cca. 13 let – na Želvu. Když jsem si říkal, že za Želvou skočím hned se mi vybavil, můj první tábor v Chytálkách a Želva tam tehdy dostala svoje skautské jméno. Vzpomínám na Hockayova slova jak přezdívku zdůvodnil. Bylo to něco v tom smyslu, že želvy musí překonávat dlouhé vzdálenosti a jdou pořád vytrvale s jistotou za svým cílem. Tehdy jako 11-ti letý jsem si říkal, že jako být holkou (nebo paní), tak bych moc nechtěl takovou přezdívku – vůbec jsem nechápal význam toho chození za svým cílem a ještě k tomu vytrvale... a představoval jsem si to terarijní zvířátko jak pomaloučku chodí kolem skel a kouše mrkev (pořád jsem si myslel, že nejlepší přezdívky jsou něco jako Vinnetou nebo Jack Rozparovač apod.). Ale teď po 14ti letech, když se ohlédnu zpět jak Želva vedla středisko a že je to spousta práce, která není vidět hned a málokdo ví co to všechno obnáší, tak si říkám jak Želva musela opravdu po tu dobu mít želví vytrvalost a hlavně taky s náma co jsme zlobili želví trpělivost. Po přečtení různých knih o želvách jsem došel (už tedy dříve než teď) k názoru, že přezdívka Želva je fakt super, že Želvu vystihuje a že želví i Želví vytrvalost je opravdu obdivuhodná.

Kdy a za jakých okolností Tě napadlo vstoupit do skautu?

Už od mládí jsem měla velmi kladný vztah k dětem, ale z politických důvodů jsem bohužel neměla možnost jít na pedagogickou fakultu, nebo střední školu se zaměřením na výchovu dětí. Místo toho jsem vystudovala

textilní průmyslovku a tak jsem se chtěla do výchovy dětí zapojit alespoň zájmově. Navíc jsem už odmalička měla opravdu ráda přírodu a skauting obě tyto věci spojoval.

Před rokem 1968 začaly vznikat tábornické oddíly, které pracovaly podle skautského programu pouze název skaut byl nahrazen slovem táborník. Také v Řečkovicích byl chlapecký tábornický oddíl, který pracoval velmi dobře. Většina chlapců měla sestry, které chtěly mít taky takový oddíl. Tak jsem začala spolupracovat s užším vedením tohoto oddílu a založili jsme dívčí oddíl. Po Pražském jaru roku 1968 se tábornické oddíly staly oddíly skautskými. Po roce 1968 vzniklo v Řečkovicích skautské středisko. V něm byly zaregistrovány: 44. oddíl, 46. chlapecký, 46. dívčí, 47 oddíl z Medlánků a a medlánecké světlušky. 46. dívčí oddíl vedla chvíli Lída Ulrychová (Češova maminka – pozn. red) a pak jsem to od ní převzala.

Kolik tehdy bylo dívčích oddílů a jak se lišil tehdy dívčí skauting od toho klučičího?

Holčičí oddíly byly, ale bylo jich méně než chlapeckých, což je v podstatě podobné jako dnes. Ale dověděla jsem se i o střediscích, kde tomu bylo úplně obráceně.

Jak tehdy vypadaly akce, co bylo oproti dnešku jiné?

Tábory byly nahlašované podobně jako teď na hygienu, v nejbližším městě byl doktor, který o nás věděl, takže v tom to bylo podobné, ale třeba stany na tábor jsme si tehdy vypůjčovali z práce a kde se dalo. Tábořili jsme poprvé s Královopolskými skautkami a ty měly ještě dva podsadové stany z dřívějších let, jinak to byly samé podlázkové stany a spalo se na nafukovacích matracích. Na tábořišti byl přístřešek, taková konstrukce z trubek, toto zařízení sloužilo JZD k uschování sena. Tatínci (skauti) připevnili na boky plachty a měli jsme bezvadnou kuchyň a jídelnu.

Co se programu týká, tak jsme měli více rukodělek, ale měli jsme podobně jako dnes klasické pokladovky, hesla dne apod. (tady Želva zavzpomínala na to, jak některé světlušky neuměly pořádně číst a tak heslo dne nemohly moc přečíst a celkově bylo docela vtipné je pozorovat jak to luští a pak přemýšlí nad tím, co jim to říká – pozn. red) Přes rok byly akce podobné jako teď – schůzky byly téměř stejné. Možná se trochu více organizovaly akce pro celý

okrsek, nebo dokonce pro Brno. Vzpomínám si na recitační soutěž, kde se opravdu velmi dlouho recitovala povinná báseň, takže já, jako doprovod jsem už tu básničku znala líp než soutěžící. V Lužánkách se zase organizovaly akce šifrovací a běhací... bylo to docela pestré, jednou jsme dokonce vyhrály první a druhé místo v dívčí kategorii v celobrněnské drakiádě. My s oddílem jsme jezdily na výpravy například do Moravského krasu na lodičky, tam jsme zpívaly „Černý muž pod bičem otrokáře žil“ a jeli tam s námi nějakí cizinci, kteří se v cizím jazyce přidali.

Jak se Tvůj skautský život odebíral dál?

Na podzim roku 1970 byl Junák zrušen. Obnoven byl až v roce 1989. Hned v prosinci se dřívější členové Junáka z Sečkovic zúčastnili setkání brněnských skautů na Výstavišti a později v sále nemocnice U sv. Anny. V roce 1990 byla obnovena činnost našeho střediska, které začal vést Leo Alstern. Od něj jsem to v roce 1991 převzala já. Oddíly tehdy vedl 46. chlapecký – Znamení duhy – Radek Voříšek, 46. dívčí Monika Škovierová a oldskautský oddíl vedl Zbyněk Matal.

Jak dlouho jsi vlastně středisko vedla, jaká to byla práce a co byly takové nejdůležitější milníky v té funkci?

Středisko jsem vedla skoro 13 roků. Bylo i období kdy to se střediskem nebylo dobré. K tomu aby se udrželo byla třeba registrace tří oddílů. Dívčí oddíl byl dlouho udržován na hranici bytí a nebytí. Díky Hakimovi, který si vzal dívčí oddíl pod svá křídla se tento problém vyřešil. Také se vyčlenila ze skautského oddílu vlčácká smečka a později vznikl nový odloučený oddíl v Mor. Knínicích. Středisko i oddíly začaly dobře fungovat v době, kdy ti, co je vedli, pochopili, skauting a začali absolvovat kurzy a zkoušky, které jsou pro dobrou skautskou výchovu velmi potřebné. Také se účastnili akcí pořádaných okrskem nebo oddíly jiných středisek a získávali potřebné znalosti a zkušenosti.

V čem si myslíš že spočívá jedinečnost skautingu – v čem je skaut jiný než ostatní výchovné organizace?

Rozdíl je v tom, že skaut není jen volnočasová náplň. Je jedno jestli hraješ stejnou hru s pionýry nebo skauty. Jenže u skautů ta hra má být výchovným prostředkem a ne cílem.

Skauting používá hry jako jeden z prostředků k výchově. Většina ostatních organizací tvoří program pro volný čas dětí, jen aby je zabavila. Dalo by se říci, že skaut napomáhá rodičům ve výchově. Dalším rozdílem je, že skauting je světový – je to jedinečná organizace existující po celém světě. Vzpomínám si, jak jsem byla v Římě a u svatopetrské baziliky jsem se setkala se skupinkou italských vlčat, tak jsem je po skautsku rukou pozdravila skautským pozdravem a ona mě odpověděla vlčáckým pozdravem. Bylo to krásné setkání...

Ted' začnu s takovým tradičním tématem rozhovorů – Jak se díváš na vývoj roverského dění u nás ve středisku?

Dříve lidi v roverském věku houfně odcházeli. V malém měřítku dělali něco pro rovery ti starší jako byl třeba Dědek, ale do toho příliš nevidím. Myslím, že dělali nějaké výpravy, ale bylo to dohromady i s mladšími skauty. Oni tak hezky trempovali, ale bylo jich daleko méně než teď.

No a poslední, již tradiční otázka – Co si myslíš o našem roverském kmeni Vestigo?

Moc o tom nevím, ale hodnotím to kladně, protože kdyby Vestigo nebylo, tak by zase nejspíše 15ti letí skauti odcházeli. Myslím, že přátelství, která vznikají v roverském věku trvají i v dospělosti.

Díky moc za rozhovor.

Není zač

Tak skončil rozhovor během kterého mne Želva pohostila výtečným koláčkem – prý to byla nějaká novinka dle receptu získaného od kamarádky. Během rozhovoru jsme se bavili i o tom, kolik má Želva starých fotek a materiálů z předrevolučních dob, až jsme dospěli k závěru, že by nebylo od věci uspořádat skautskou výstavu pro Řečkovickou veřejnost. Takže rozhovor, který se týkal převážně minulosti skončil takovou výzvou do budoucnosti.

Chem

Služba

Ad adopce...

Tímto krátkým příspěvkem bych chtěl všem členům Vestiga oznámit optimistickou skutečnost, že jsme letos naprosto brilantním způsobem vybrali peníze pro Lily Mary. Díky všem, kteří to zavinili!

Před již poměrně dlouhou dobou jsem si řekl, že vůbec a ani nepřímou nebudu nikoho nutit, aby na něco přispíval, protože mi apelování na morální city druhých začalo být vcelku proti srsti. Čekal jsem, že výsledkem tohoto přístupu bude kritický nedostatek peněz pro Lily a přemýšlel jsem, jak to pak budu řešit.

"Čekal" je však slabé slovo - byl jsem si tím dost jistý. A ještě ani teď úplně dokonale nechápu, jak je vlastně možné, že se obálka s nápisem adopce v mém šuplíku plní, jakoby se nechumelilo. Možná byste mi mohli vytknout, že jsem vás podcenil. V tom případě se omlouvám, ale řekl bych, že většinou mi moje spíše skeptická očekávání poskytují vcelku realistické předpovědi. Zde to tedy zdá se neplatí.

No abych to moc nenatahoval, v únoru potřebujeme mít pět tisíc a nyní máme sedm. A to mi ještě někteří říkali, že můžou pomoci doplatit to, co nám bude na konci roku chybět. Mají smůlu. Jak konkrétně bude přebytek využit, se uvidí, nejspíše se to pošle zároveň s částkou pro Lily a oni si s tím už nějak poradí.

Tři tisíce jsme vydělali před čtrnácti dny, když jsme asi ve čtrnácti rodinách a jednom kroužku aerobiku dělali Mikuláše, anděly a čerty. Hlavní dík za tuto akci patří Alče coby hlavní organizátorce a Mikulášům Unkasovi a Bineshimu. Zbylé čtyři tisíce jsou od nás. Thank you very much...

Kiwin

Natale

Každý rok se opakují; pro ty mladší jsou většinou úžasně emotivní a krásné; jsou plné shonu, zmatků a nervů, aby vše vyšlo a bylo „řip řop“; pro mnohé jsou časem dobrých zisků; jsou časem pro stíšení se a pro duchovní regeneraci; jsou v zimě; jsou časem, kdy plno lidí není šťastných a jsou časem, který plno lidem dává příležitost udělat někomu jinému radost. Ano, je řeč o Vánocích.

Křesťané věří, že se narodil Ježíš Kristus. Nevím jak to přesně bylo, zbývá mi věřit, nebo alespoň něco si myslet, ale to není důležité. Když jsem byl v poslední době ve městě, je jasné, že ústředním tématem jsou dárky. Myslíte si to také? Reklamy nás přímo nutí využít skvělých nabídek, všude jsou tak výhodné slevy nebo dárkové balíčky. Mnoho lidí si půjčuje peníze, aby pro ně byly Vánoce opravu šťastné (méně šťastná je potom RPSN). V pracovní agentuře všude visí nápisy: PENÍZE NA DÁRKY! Jsou dárky na Vánocích to nejdůležitější?

Malá sestra mluví o Vánocích už docela dlouho. A já se hrozně divím, že už je druhá neděle adventní. Proč?(to tak je) Aha, asi blbá otázka, chápu. Ale mě to zajímá! Co je třeba pro tu holku, co chodí do školky na Vánocích nejdůležitější? A pro mě? A pro Tebe?

Pro někoho to, že dostane spoustu dárků, nebo to, že má dobré zisky, nebo to, že mohl někomu jinému udělat radost, nebo to, že je doma krásně uklizeno, nebo to, že se setkal ze starými dobrými přáteli, které dlouho neviděl, nebo to, že může znovu prožít příchod Krista. Ať už je to tak, nebo onak, to je jedno. Přeji moc všem, aby se měli krásně a prožili Vánoce tak, aby oni sami z toho měli radost. Teda vlastně: Přeji Vám všem, abyste se měli krásně a prožili Vánoce tak, abyste z nich měli radost. Merry ChristmasJ

Unkas

P. S.: Nadpis je v italštině, aby nebylo hned jasné, že jde o VánoceJ

Co hýbe Vestigem?

Tak se nám dostalo, že není v časopise mnoho článků a proto jsme se rozhodli přispět taky svojí troškou do mlýna. Vystupujeme v naprosté anonymitě a tvoříme pouze anonymní materiál. Vůbec jsme takový tým anonymních spiklenců. Tak protentokrát bychom chtěli přispět některými otázkami, které se už dlouho řeší (nebo vůbec neřeší) a třeba vás při jejich čtení napadne se nad nimi zamyslet.

P.S. Inspirovali jsme se v úvodníku minulého čísla - tam byli taky dobrý otázky. A ještě jedna věc - pokud by se náhodou někdo chtěl k nám přidat, tak ať napíše mail na adresu: anonymnici@seznam.cz a odpoví v ní správně na otázku: Kolik ptáčků letělo po obloze nad Špilberkem, když byly odpáleny mrakodrapy v USA? Odpověď je jednoznačná a nehledejte v tom žádný vtíp, nebo složitost. Prostě jsme v tu chvíli spočítali letící hejno holubů. A nyní ty otázky, můžeme je dělit tematicky, nebo jen tak psát za sebe, ale hlavně je musíme napsat, že... Tak třeba:

Brýle

Kolik lidí nosí ve Vestigu brýle?

Kolik z nich se za brýle stydí a proto nosí čočky?

A co Ciroy? Proč našel brýle v Horácké restauraci?

Kolik takové brýle stojí?

Peníze

Kolik stojí akce Vestiga?

Kdo je charitou 46. Bo?

Kdo je charitou 46 dBo?

Kdo je charitou Vestiga?

A kdo je charitou celého střediska?

Nešlo by to nějak bez těch peněz?

Asi ne - podívejte se na USA

Nebo na USB?

Existuje vůbec USA?

Viděl někdo z vás Ameriku jinde než v médiích?

Nemystifikuje nás někdo mocný, který tvrdí, že

Amerika existuje?

Ne...?!?!? A co Lilly Mary?

Existuje vůbec?

A když jo, na co má peníze?

Časy

Co dělá Sid s Melian na Pionýrské kolem 21h?

A co tam dělá Chem v pondělí kolem půlnoci?

Jaktože pak je ráno na icq už po 6h, když to má půl hodinky do práce a doma internet nemá?

Není Chem dvakrát?

A co Kiwin? Co dělá v úterý uprostřed města taky o půlnoci?

Našel opravdu Falco Hardyho spícího na lavičce uprostřed Moravského náměstí?

A co Rys? Co ten pořád dělá s Mikrou v noci kolem zamilce?

Co dělá Žito po nocích venku po Řečkovících?

Proč Era v rozjezdech vypadá tak poblede?

Proč Ježek takhle vypadá málokdy?

Ale přece jen občas někdy jooo?

Vztahy

Proč nikde není Arwen s Unkasem?

A proč by někde měli být?

Proč se Mikan s Eliškou pořád perou?

Nepere se i s Gábinou?

Nebude se prát nakonec s celýma Sojkama?

A co Red, Kiwin a Chem? Co ti tři nám tají?

Vztahy... S kým? Ale to snad neeee..

A co Iva? Myslíte že se opravdu pořád tak učí?

Nebo taky tají?

Všichni tají, protože je nad nulou!!

Kolik bude mít Gao ještě trpělivosti?

A kolik Týna?

Co mají společného sojky (P a R), Rybáři, Medvídci?

Noci na táboře?

A co Lucka a Viki?

Že by jen příjmení na V?

A co Bětka?

Ví o ní vůbec Zuzka něco?

Ví Biňák o Magdě?

Neee on ví jen o Marušce, ale co?

Vlasy

Mungo, jak dlouho ještě bude Tvé afro na hlavě?

Honzo, kdy už tam to afro zase budeš mít?

Proč Watutka nemůže mít afro?

Zmatky

Kolik je na světě procent homosexuálů?

Prej 4%...

Tak to je tak na Vestigo 2...

A kdo? Holky? Kluci? Možná jeden kluk a jedna holka.

Neee my jsme všichni čistí a beze skvrn...

Ale proč teda všichni něco tají?

Protože jsou skvrnití a nechťejí aby to ostatní viděli?

No, je upřímnost to nejlepší?

Zdá se že ne? Možná v některých případech opravdu ne.

Proč Sid přestal běhat?

Proč Iva jezdit na kole?

Doba si to žádá?

Jsme strůjci svého osudu?

Nebo alespoň páni svého času?

Ne? A kdo teda? Všichni tři naráz?

Jooo.. to je dost možný!!!

3 krát 3 je 9? Proč jich není tolik?

Je matematika hloupost?

Má vyšší smysl?

A má ho biologie?

Má ho vůbec nějaká věda?

Má ho vůbec někdo?

Kolik je smutného když mraky černé jdou?

How much iz da fish?

Hau mouchy zda piškuntál?

Tak dík to je asi prozatím vše. Víme vše a nevíme nic. Proto tolik otázek. Kdybyste o tom náhodou něco věděli, tak dejte vědět na ten mail...

Anonymní autoři

Reakce na článek z minulého čísla

Tak jsem zjistil, že můj článek, který se věnoval rozporuplnému tématu – alkohol a kouření padl na úrodnou půdu. Několik lidí totiž zajímavě zareagovalo. Jeden příspěvek otisknu dole pod tímto odstavcem a zbylé zajímavosti se vám pokusím alespoň trochu přiblížit. Takže, sedím si tak na nejmenované kulturní Řečkovické akci. Je slunný den a všude samý smích. Z reproduktorů se line hudba, kterou jsme s Kolowratama nějak připravili a já jen tak po očku kontroluji, aby hudba zněla jak má. Když se zrovna napiju (čisté vody z plastové lahve) ozve se přede mnou „Dvě piva a dost“. Vůbec jsem to nečekal - byla to maminka některých členů Vestiga. Nejdříve jsem nechápal vůbec o co jde, ale po pár dalších slovech jsem zjistil, že jde o reakci na můj článek o alkoholu (v duchu jsem se zasmál nad tím jak jsem asi musel vypadat po tom oslovení). První myšlenky co mi proběhly hlavou – rodiče si to Vestigo opravdu čtou – to je good. No a pak jsme se dosti hezky pobavili o tom jaké jsou představy rodičů o tom, jak by měl rover žít. Další reakce na rozporuplný článek byly už převážně od lidí z Vestiga. Jedna reakce byla hezká jdu takhle po ulici a bavím se s dotyčnou osobou o něčem jiném a najednou na mě vyhrkne: „A ty seš jako proti tomu aby si někdo dal pivo?“ Tak jsem se nejdřív nechal uvést do děje a pak jsem zas pochopil, že je to reakce na ten můj článek. No a teď už tedy ta slíbená reakce, která mi přišla mailem. Reakci jsem mírně zcenzuroval – nepřiklad jsem z ní vyškrtal jména nebo jsem místo nich napsal rover(ka).

Názor z internetu

Co se tyče kouření, tak si semtam někde od někoho z cigara potahnu, pocateční kouření (bez závislosti) nechapu, lidi, kteri to delaji, resp. zacnou delat maji obvykle velmi jednoduche duvody (kouri okoli, chci vypadat dospeljsi..).. Lidi zavisli by se meli racionalne co nejrychleji zavislosti zbavit :) Ve skautu, konkretne kdyz si predstavim silvestr, mi pripada ujety, aby se nekdo nechal ovladnout zavislosti a chodil nekam mimo kourit (ale to je subjektivni pohled cloveka, ktery se stale dobre bavil - kdyby tam nekdo trpel a nudil se, muze rict, ze cigaro bylo jediny, co ho tam zachranilo :)))). Takze bych ze sveho pohledu (a samozrejme ho povazuji za nejspravnejsi :)))) bych rekl, ze OBCAS at si nekdo potahne, ale zavislost (jakakoliv) je pouze naskodu.. pokud clovek tu hranici dokaze ukocirovat, at to zkousi (neni to preci jen heroin :)), pokud to nedokaze, at to ani nezkusí :).

co se tyče chlástu :) posedet v hospode, no problem, prokladat bezcilne piva panakama s cilem se co nejrychleji ci nejvic ozrat, to je totalni blbost :) Osobne se snazim pit co nejmin, neb tim trpi zdravi (alkohol = bunecny jed) a druhej den jsem obvykle vic ci min omezen, coz mi asi vadi nejvic.. pivo k jidlu, to je lahoda, ale normalni clovek prizna, ze na prvni pivo se tesi, druhy je na chut a pak uz to tam setrvacne tece a tece (osobne se tohoto stavu snazim vyvarovat, ale netvrdim, ze se mi to stale dari). Opet v souvislosti se skautem bych rekl - zakazovani je hloupost, ale dulezite je prosazovani spravne miry.. (to je umeni) pokud se na nekde méně nez 18ti lety rover pririti jako velka voda, napije se 10ti druhu alkoholu (bez prehaneni), tak to neni hrdinstvi, image, ani nic jinoho, stalo se to kazdymu z nas (a mozna i stane), ale je dobry pochopit, ze to neni standard :) nejaky vysledek: na silvestru vestigo si dat pripitek, uvarit svaracek, pri navratu ze sychraveho pocasi si doprat hltynek slivovicky, ale ne proto, abysme se nejak sjizdeli :)

obecne tedy na zaver: je dulezity nastavit nejaky moralni standard, ale obecne - ne, ze ve skautu budu svata duse a pak se zliju vsude jinde, to je podle mne dost klasicky, ale tyto stavby eliminovat.. myslim, ze skauting neni o tom, ze na schuzce se chovam dobre, ale jinde sem parchant..

osobne se tim snazim ridit.. mam v sobe zakodovany nejaky hranice, ktery nekdy prekrocim (a pripada mi normalni nekdy 'uletet'), ale snazim se je dodrzovat (nevedomky, ne ze bych na to myslel kazdou chvili :)). Proste jsem vyzozoroval, jak je vhodne se v zivote chovat a udelal kompromis mezi tim, jak se chci chovat ja.. takto se za sebe obvykle nemusim stydet :) trochu sem odbocil, ale uzce to s tim souvisi - vyhranit si, co clovek chce :)

poznámka pod carou :) : pokud napríklad budu behat kazdy den a jednou si tam soupnu maraton, tak pri pohledu na cigaro by se mi zkroutila huba :) je to jako pestovat hezkou zahradku a kazdou chvili po ni prejet traktorem, protoze to mam k cili bliz :)

Takže to jsou reakce, díky za ně a čekám klidně i další a další a třeba i na jiné věci, které hýbou Vestigem, nebo které právě nehýbou, což je chybaJ

Kulturní okénko

Vánoce, Vánoce přicházejí aneb kam za kulturou v těchto dnech

Rok se s rokem sešel a už je tu opět čas stresu, opravdu „vyčerpávajícího“ města a spousty času..co to povídám! Čas pohody a klidu, čas lásky, čas chvílek s rodinou a přáteli... Ale je pravda, že odprostit se od všeho stresu a shonu dá člověku opravdu zabrat a tak jsem si řekla: NE! Takhle to dál nemůže být.. Když klid a pohoda, tak pro všechny! Vybrala jsem pro vás pár pěkných vánočních kulturních typů a jednu recenzi.

Kino Art:

Sobota, **23.12.**, film měsíce: Arizona Dream
11.1, 12.1, film Borat

Borat - Nakoukání do americké kultury na obědnávku slavné kazašské národy

Nejlepší kazašský reportér Borat je vyslán svou vládou do Ameriky, aby tam odkoukal nějaké to know-how a při tom jen tak mimochodem ukázal užaslému světu, co jsou ti Američané (a potažmo my všichni) vlastně zač. Vybaven cikánskými slzami proti AIDS se s televizním štábem a manažerem Azamatem vydává napříč Amerikou, aby pochytil západní životní styl. S odzbrojující spontaneitou se ptá prodavače aut *"Jak rychle s tím můžu najet do cikánů, abych to nerozbil?"*, nebo prodavače zbraní *"Můžete mi dát nějakou zbraň proti židům?"*, a oni stejně spontánně odpovídají podle svého nejlepšího vědomí a svědomí - *"Možná si poškodíte přední sklo"* či *"Doporučuji vám pětačtyřicítku"*.

V podobném duchu absolvuje Borat seminář humoru, autoškolu, duchovní shromáždění nebo setkání se svou láskou Pamelou Andersonovou a všude za ním zůstává spoušť, konsternovaní Američané, případně přivolaná policie. Široká škála humoru, který přitom generuje sahá od primitivních nechutných scén přes dokonale vypointované dialogy a situační komiku až k soucitným úsměvům nebo mrazivým zásekům, kdy Borat na rodu ujistí dav o tom, že *"podporuje jejich teroristickou válku"* a dostane se mu souhlasného potlesku.

Co je ale na kazašské zahraniční misi nejzajímavější jeto, že není úplně jasné, jestli sledujete pokus o svérázný sociologický průzkum, zda stojíte u zrodu nového filmového žánru, jsou-li tam všichni ti nebožáci dobrovolně a co to má proboha vlastně všechno znamenat.

Myslím, že to stojí za shlédnutí, alespoň z důvodu globalizačního, protože rozdíly mezi východem a západem jsou opravdu zřejmé.

Divadla

Husa na provázku:

28.12.,29.12- J.A.Pitínský: BETLÉM aneb PŘEVELIKÉ KLANĚNÍ SOTVA NAROZENÉMU JEZULÁTKU, 19:00

MDB:

23.12., HANA A PETR ULRYCHOVI & JAVORY, 15:00

27,28,29. 12., Cikáni jdou do nebe, 19:30;
DOPORUČUJI

Koncert

VÁNOČNÍ VINŠOVÁNÍ S ONDRÁŠEM,
26.12., KATERDÁLA SV. PETRA A PAVLA,
BRNO, 16:00hod.

Alča

Zajímavosti

V posledních době mě zaujala v tisku tato pasáž, se kterou bych se s vámi rád podělil.

Útočník se zastřelil sám

Policejní hlídky pak pročesávaly okolí Krakovské ulice. Policisté po třech hodinách zahlédli podezřelého, jak se schovává za komínem jednoho z domů v Žitné ulici.

Když ho ale vyzvali, aby se vzdal, zazněl výstřel a útočník spadl ze střechy přímo na zaparkovaný policejní vůz.

Jistě si vzpomínáte na úplně první vydání Vestiga, kde měl Unkas rozhovor s dvojicí bezdomovců, co spávají ve staré škodovce. Nedávno jsem si všiml smutného článku, v němž se psalo, že ten bezdomovec se zastřelil. Proto zde tento článek přetiskuji.

Sid

„Takový život nemá cenu, říkal“

Jeden z nejznámějších brněnských bezdomovců ukončil nedávno svůj život, zastřelil se na lavičce. Několik let tvrdošjně odmítal pomoc a možnost bydlet v ubytovnách. Jejich kapacity podle kurátorů vystačí i v nadcházející zimě.

BRNO - Společná pouť dvojice brněnských bezdomovců, kteří na sebe loni upozornili tím, že přezimovali ve žluté škodovce na ulici Antonína Macka, skončila. Jednašedesátiletá Jana Novotná se minulý týden rozloučila se svým druhem na Ústředním hřbitově v Brně. Teď bude chodit jen k jeho hrobu.

„Před zimou bych už rád umřel, takový život nemá cenu,“ říkal Jaroslav Kučera už loni. Svoje slova nakonec naplnil. Před několika dny se nedaleko Semilassa v Brně-Králově Poli ozval výstřel. Důchodce ukončil život ranou z pistole.

„Stalo se to úplně nečekaně. Seděli jsme spolu na lavičce v parčíku v Králově Poli. On najednou vytáhl tu zbraň a střelil. Byl to moment, nešlo nic udělat. Pistoli si sehnal od nějakého kamaráda. Věděla jsem o ní, ale ve snu by mě nenapadlo, že to provede,“ ještě teď nechápavě kroučí hlavou Kučeraova družka.

Žili pod přístřeškem z nepromokavé plachty

Do té doby spolu svorně nocovali venku. Naposledy pod nepromokavou plachtou, přehozenou přes provaz mezi dvěma stromy. Když druh umřel, Jana Novotná spaní pod širákem vzdala. Osamění a chladné noci ji přivedly do Domu sociální prevence v Podnásepní ulici.

S Jaroslavem Kučerou šli životem skoro patnáct let. A bývalo jim i líp. Bydleli v suterénu na Středové ulici, odkud je ale kvůli dluhu na nájemném nový majitel vystěhoval na ulici. Kdy to bylo, to už si žádný z nich nepamatoval.

Poslední roky připomínali ti dva stěhovavé ptáky. Na jejich umouněné hnízdo v autě bylo stydno pohledět. Nestáli o to, hledat útočiště v nějaké noclehárně nebo azylovém domě. A nejmíň Jaroslav Kučera.

„Všude za to chtějí moc peněz a takhle to máme zadarmo,“ odmítal bydlení pod střechou, a z blízkého nonstop baru nosil jedno pivo za druhým.

Je opuštěná a bez koruny

Loňskou zimu nějaký čas bydleli i v domě Armády spásy. Nakonec tam zůstala jen Jana Novotná.

„Ale pořád jsme byli v kontaktu a na jaře už zase spolu. Když jsem teď v létě musela do nemocnice, navštěvoval mě tam. Stejně jsem tam skončila kvůli němu. Koupil mi totiž malé boty a mně se pak na otlačených nohách začaly dělat výrůstky,“ pousměje se důchodkyně.

Přestože svého druhu nikdy nenazve jménem, je zjevné, že jí chybí. Navíc zůstala bez koruny. Když se to stalo, měla svůj důchod uschovaný v jeho kapse.

„Něco přes tři tisíce. Policie všechno zabavila, sepsali o tom protokol a prej to půjde do pozůstalostního řízení. Jenže jakápak pozůstalost! Staré hodinky, holicí strojek, to je tak všechno, co po něm zbylo,“ podivuje se žena.

Přál si pohřeb do země

Policejní zpráva je strohá a jasná. „Muž si prostřelil hlavu nad spánkovou kostí podomácku vyrobenou jednorannou pistolí,“ citoval z protokolu policejní mluvčí Bohumil Malášek. Jaroslava Kučera pochovali do země, jako si to přál. Na Ústředním hřbitově do rodinného hrobu. Jana Novotná ani neví, kdo se o pohřeb postaral. Možná to byly děti anebo sourozenci.

„Měl syna a dceru, občas ho přišli navštívit, když jsme bydleli v tom autě. Taky měl několik sester a bratra. Se všema jsem se potkala na pohřbu, ale nebavili jsme se. Ani nevím, kde bydlí. Ale pohřeb to byl pěkný,“ pochválí seniorka.

Podle vlastních slov má maturitu a kdysi pracovala jako úřednice. Všechno se prý pokazilo, když se rozvedla. To už je dávno. O svých dětech nic neví, někam se zkrátka „vypařily“.

Jako na smilování teď Jana Novotná čeká na další důchod. Zatím žije z toho, co jí kdo dá. Z noclehárny v Podnásepní, kde přespává, musí ráno pryč a vrací se až večer. Přes den je na ulici. „Bloncám, no co jinýho. A zvykám si na samotu,“ přiznává odevzdaně.

Kdyby se s Jaroslavem Kučerou vzali, mohla si polepsit, dostat po něm nějaký důchod. „No vidíte, chybama se člověk učí,“ ukáže bezzubý úsměv.

Autor: MAFA - MONIKA TOMÁŠKOVÁ

Registrace VESTIGO

! POZOR !

Vestigo se bude od příštího roku
registrovat jako roverský kmen!

Co se změní?

Nic. Akce Vestiga budou nadále pro všechny.

Pro koho je registrace určena?

Nepodílíš se na vedení družinek?

Cítíš naplnění v něčem jiném?

Nejsi registrován nikde?

Tak to je registrace vhodná právě.

PRO TEBE!

Pokud máš zájem podpořit vznik kmene svou registrací,
ozvi se prosím Chemovi